

Το C&D, αποτέλεσε ένα μεγάλο κομμάτι της επαγγελματικής ζωής μου, τα τελευταία 20κάτι χρόνια. Οι αράδες που ακολουθούν δεν θα είναι άμεσα αντιληπτές, από το σύνολο των αναγνωστών. Αν και πιθανόν θα ψυχαγωγηθούν με το περιεχόμενό τους, αιτούμαι συγνώμη μας για αυτήν, την μη άμεση αντίληψη. □ Πλην όμως, αποτελούν και συστημένες επιστολές σε όσους βρέθηκαν δίπλα, παραδίπλα ή απέναντι σε αυτό το χρονικό διάστημα.

Οι παραλήπτες αυτών των συστημένων επιστολών, ενδέχεται να είναι πλειοψηφία ανάμεσα στους, εκ των πραγμάτων λιγοστούς, εκλεκτούς όμως, θαρρώ, αναγνώστες τούτου του ταπεινού ιστότοπου. Όπως, περίπου, η κίνηση με το πλάι ήταν η ευχάριστη μειοψηφία των οδηγικών στιγμών μας.

Συνεπώς, οι αράδες που ακολουθούν, αποτελούν ένα είδος ανθρωπογεωγραφίας, όπως αποτυπώθηκε στην συνείδησή μου. Προφανώς φέρει έντονο το προσωπικό φίλτρο. Λυπούμαι που δεν μπορώ να μιλήσω ολότελα ανοικτά. Αν και όταν, σβήσουν κάποιες ιδιόμορφα βασανιστικές αμφιβολίες και ένα είδος χριστιανικότητας του τύπου: «σχώρα τους» και τα ρέστα, μπορεί να επανέλθω. Για τους ανθρώπους που βρέθηκαν δίπλα μου, στο έντυπο, στην τελευταία περίοδο τα έχουμε πει αναλυτικά [εδώ](#). Το παρόν σημείωμα αφορά παρελθούσες χρήσεις. Πάμε λοιπόν:

Μετά από δυο έτη από-θεραπείας, χρονικό διάστημα απαραίτητο εκείνη την εποχή, έπειτα από τις πλούσιες εμπειρίες που αποκόμισα από την μεγάλη σχολή του αποκαλούμενου και ως κομματιού του νεοελληνικού πολιτισμού, πέρασα τις πόρτες του C&D. Ήταν οι πρώτοι μήνες του '97. Είχαμε κάμει κάποια θετική προσυζήτηση, από το φθινόπωρο του '96, με τον Μιχάλη, τότε που τα γραφεία ήταν στην Χερσίφρωνος. Ευγενής και προσηνής ο Μ. αν και με δυσκολία τον διέκρινα πίσω από τους πυκνούς καπνούς των σιγαρέτων, που έκαίγε ακατάπαυστα.

Παραμονή Χριστουγέννων 1997. Από αριστερά, ο Τάσος, ο Βαγγέλης, ο άλλος Βαγγέλης, ο Ευαγόρας, c' est moi, ο Σπύρος, ο Τάκης, ο Άρης, ο Γιάννης, η Έλενα, ο άλλος Γιάννης, και η

Όταν ανέβηκα στην ονειρεμένη τότε [Κλεισθένους](#) , καθώς ακόμα η ευρύτερη περιοχή δεν είχε ισοπεδωθεί από το τέρας της ανάπτυξης των βορειοανατολικών περιοχών της Αττικής, ο Μιχάλης είχε παραδώσει, κι είχε αναλάβει άλλος τα κουμάντα, φέρων τον, όχι και τόσο ελκυστικό, χαρακτηρισμό λαιφσταϊλάς. Από Hachette, εισηγμένες, μπάτζετ, δαπάνες, διαφημίσεις, τιμολογήσεις, διευθυντικά και τα τοιαύτα ουδέν κατείχα. Αυτό που καταλάβαινα, δεν ήταν παρά η επιθυμία μου να ταλαιπωρώ την Ελληνική, τους πλησίον μου και όσους εκτιμούσα.

Ο Σπύρος

